

LUCIFÉROVKA

PETR BROŽOVSKÝ

LUCIFÉRŮVKA

PETR BROŽOVSKÝ

LUCIFÉROVKA

P E T R B R O Ž O V S K Ý

Všichni právníci v této knize jsou vymyšlení.
Až na tyhle:

BROŽOVSKÝ
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

<http://akbrozovsky.cz>
kancelar@akbrozovsky.cz

© Petr Brožovský, 2025

Illustration © Žaneta Kortusová, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0241-8 (print)

ISBN 978-80-278-1564-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1565-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1566-1 (pdf)

*Před strašným slovem rakovina
utíká v hrůze každé štěstí.
I když smí trpět bez bolesti,
nemocný klidně neusíná.*

*Proklel bych vědu, která tiší,
pomoci ale nemá čím.
Vím, že se ďáblu neupíši,
jen proto, že v něj nevěřím.*

MUDr. Pavel Macháček,
báseň *Rakovina*

*Věnováno parťákovi a příteli Zdeňku
Pobudovi a váženým kolegům Albrechtu
Smutenovi a Viktorínu Šulcovi jakož i všem
ostatním, kteří se podívali rakovině do očí,
a přesto dokázali neztratit humor.*

*Psáno s laskavou vzpomínkou
na Thomase de Mahy, markýze de Favras,
který byl roku 1790 odsouzen k trestu smrti
oběšením za podporu krále Ludvíka XVI.
a plánování útoku na Ústavodárné národní
shromáždění, tedy za velezradu.
Když markýz de Favras na šibenici obdržel
písemné vyhotovení rozsudku, jeho poslední
slova před smrtí zněla: „Máte v tom
tři hrubky.“*

Kratičká předmluva

Možná se shodneme, že filmy mají oproti knihám jen jedinou výhodu, že jsou podbarvené hudbou. Tato protekce však končí, a to teď hned. Pokud se totiž dostanete v knize do pasáže, která by dle neskromného názoru autora skutečně zasloužila hudební podkres, naleznete v poznámce pod čarou název písně, která autorovi u předmětné scény hrála v hlavě (a ve sluchátkách), a k tomu i QR kód k přímému poslechu.

Nejde úplně o soundtrack. Spíše tracklist, který vnímejte jako autorem doporučenou hudební meditaci. Každý čteme jinak rychle, takže možná některou píseň budete muset utnout v polovině nebo pustit dvakrát, ale vy si nějak poradíte. Jste šikovní! Blbci knihy nečtou.

Písně si samozřejmě můžete poslechnout na libovolné platformě, jen Vás prosím, abyste je nepirátili, ať z toho ti umělci něco mají.

Nechcete-li se u čtení nechat rušit (nebo pokud jste hluší), okázale tento multimediální prvek ignorujte.

Děkuji, že čtete! 😊

1

Vyostřená mediace

V základu existují tři typy právníků a být kterýmkoliv z nich není žádná výhra: workoholici, hypnotizéři a ti třetí.

První zmínění mají tolik peněz, že by si klidně mohli dovolit každý měsíc létat na luxusní dovolenou do libovolné tramtárie a cálovat i za kamarády.

Ale smůla. Dělají kolem šestnácti hodin denně šest až sedm dní v týdnu, dovolenou nemají a klienti se jako kamarádi nepočítají. Proto jsou nešťastní.

Ti druzí – hypnotizéři – kamarády mají, ale nemají klienty. Kdo nemá klienty, nefakturuje. Kdo nefakturuje, nemá prachy. Sice by tedy měli čas létat do zmíněné tramtárie, ale jsou rádi, když jim na účtu zbyde na Mácháč. Tihle jsou taky nešťastní. Celý den proto sedí v prázdném kanclu a hypnotizují kliku dveří v marné naději, že se přesunou do kategorie číslo jedna, aby mohli být nešťastní zcela novým způsobem.

No a pak jsou tu ti třetí. Ti měli dost volného času i peněz, obvykle proto, že se při

poskytování právních služeb nebáli... řekněme trochu improvizovat. Koncept bezpochyby zajímavý, avšak ochcávat pořád dokola jeden patník se nedá věčně, což je hlavním důvodem, proč příslušníci třetí kategorie prakticky bez výjimek nesedí v kanceláři, ale v base.

Já kupodivu nepatřil ani do jedné ze zmíněných kategorií. Advokátů, kteří vám zajistí převod bytu, sfouknou rozvod nebo vydyndají z pojišťovny prachy za zlomené zápěstí, je totiž plný internet. Snaha o konkurenci na předmětném trhu by se tak dala připodobnit ke snaze vyčůrat se do pisoáru, do kterého už močí deset jiných lidí, mnohdy s podstatně působivějším nádobíčkem.

Ne. Já jsem tu hru hrál podle maličko jiných pravidel. Dalo by se říct, že jsem si vyrobil vlastní pisoár.

Proto jsem si taky mohl dovolit udělat to,¹ co jsem právě udělal, tedy vypnout otravné zvonění budíku a dopřát si ještě hodinu spánku. Už jsem ale znovu úplně nezabral. Sluneční paprsky se mi totiž s nevídanou vervou snažily vypáčit oční víčka, zatímco Tygr, pro kterého byl budík, byť vzápětí umlčený, signálem, že je na místě očekávat magickou změnu stavu jeho misky z prázdné na plnou, se mi neodbytně

¹ Butcher The Bar — *Get Away*

pokoušel dát najevo, že spánek je vyhrazen pouze lidem, kteří nežijí s kočkou.

Když se mi opatrně pokusil ochutnat nohu, vzdal jsem snahu o další odpočinek a vypotácel se z postele. Dopajdal jsem do kuchyně a za neustávajícího mňoukání připravil Tygrovi snídani. Pak jsem se vydal do koupelny udělat ze sebe člověka. Trvalo to o něco déle, než bych si byl ochoten připustit, ale nakonec jsem na sebe hodil tmavě modré *chinos*, bílou košili a hnědé polobotky, zapnul Tygrovi klimatizaci a vyrazil do ulic.

Na to, že bylo teprve půl desáté, byl asfalt povážlivě rozpálený. Léto udeřilo náhle a nečekaně. Vyrazil jsem pěšky, abych setřásl zbytky ospalosti, a využil stále ještě vypnutého vyzvánění, abych si v hlavě prošel, co všechno je třeba udělat.

Plzeň byla zalitá sluncem, které elegantně schovávalo špínu a prach, a vzduch byl příjemně svěží, protože dlouhými ulicemi se proháněl mírný vánek. Brzy jsem proto pracovní myšlenky schoval zpět do šuplíku *na potom* a jen si užíval procházku.

Ve tři čtvrtě jsem otevřel dveře kanceláře a v ruce se mi během dvou vteřin objevil šálek *espressa doppio*. „Dobré ráno,“ pozdravila Romana a vrátila se zpět na své místo na recepci.

Usrkl jsem horké kávy a zašklebil se. „To sdílení naší polohy máš proto, abys věděla, jestli jsem ještě na jednání, nebo už skončilo,“ napomenul jsem ji naoko.

Podívala se ke stropu, jako by přemýšlela nad pravdivostí mých slov, a nakonec zavrtěla hlavou. „Ne, to bych neřekla. Všeobecně je sdílení polohy na to, abych věděla, kde kdo je.“

„Hranice mezi profesionalitou a patologickou zvědavostí je tenká,“ varoval jsem ji a zapnul zvuky na telefonu.

„Kdybych ti to kafe udělala v devět, bylo by studený. Ale protože máš nejchytřejší asistentku v Plzni, dostal jsi čerstvou kávu hned ve dveřích, aniž by ti někdo musel volat, kde se flákáš. To není důvod ke stížnostem, ale ke zvýšení platu,“ houkla na mě přes rameno, když jsem si sedal do křesla.

Nastartoval jsem počítač, otevřel e-mail, připravil si diář a pohodlně se nachystal na ranní briefing. „Můžu, Romčo,“ zahlásil jsem a jediným douškem dopil kávu.

„Takže,“ nadechla se Romana, která se objevila u mého stolu, „volala doktorka Bujková z OSZ. S tím návrhem na uzavření dohody souhlasí, ale chce to probrat osobně. Domluvil jsem ti to na čtvrtek,“ píchla prstem do

příslušného zápisu v diáři. „Vojáček se chce sejít. Asi jde o novou věc, detaily ti prý řekne osobně. Byl neodbytný, takže přijde za hodinu. Dál – v datovce bylo vyrozumění z rejstříkového soudu ve věci Masako Design. Zápis proveden. Klienta si vyrozumíš sám?“ Když jsem přikývl, pokračovala: „NEJSTAVBY s. r. o., tam je to to samé co poslední půlrok – Energetický regulační úřad chce doplnit další podklady. Usnesení máš na stole i v elektronický složce, lhůta patnáct dní. V kalendáři už to máš. Potom tě sháněl nějaký JUDr. Hřebíček, neřekl, v jaké věci. Slíbila jsem, že zavoláš zpátky. Jo a byl protivný jako noc, takže mu nemusíš volat hned. Nech si ho na odpoledne. Tady je číslo. No a poslední věc na zpříjemnění pondělka – volal někdo od Grivny.“

„Řeklas jim, že nemám čas?“ zeptal jsem se zbytečně. Romana dokázala s obdivuhodnou přesností předpovídat moje reakce. Uměla skvěle číst lidi a mě měla přelouskaného od A do Z.

„Jasně, ale prý ti sem stejně něco pošle.“

„Kdo, Grivna?“

„Nejspíš. Naštěstí měl ten volající dost rozumu, aby nikoho nejmenoval do telefonu,“ pokrčila rameny.

„Něco mi pošle? Ach jo,“ natáhl jsem se po plastové lahvičce ibalginu a Romana sáhla

někam za sebe a podala mi skleničku vody, kterou si tam v očekávání mého nezměnného zdravotního stavu zřejmě nachystala předem. Jak říkám, měla mě přečteného.

„Pořád tě ta hlava bolí?“ zeptala se ustaraně. Když jsem spolkl pilulku a přikývl, zachmuřila se. „Už to trvá docela dlouho, měl by sis s tím někam zajít.“

„Obvodák říkal, že je to migréna z přepracování,“ namítl jsem.

„Obvodáci jsou rozvodoví právníci medicíny. Vědí hovno. Zajdi si ke specialistovi. Slibovals to už před měsícem.“

„No jo, furt. Příští tejden se objednáám,“ kapituloval jsem. „Je to všechno?“

„Skoro,“ přepnula zpět do svého pracovního turbo tónu. „Mládátko přijde až po obědě. Říkal mi nějakou výmluvu, ale moc jsem ho neposlouchala. Podle mě se včera vožral. Jo, a Karlos psal, že pro tebe má něco novýho, odpoledne se staví. A já jdu ve dvě domů, takže si s tím budeš muset poradit sám,“ uzavřela hlášení a zaklapla blok.

„Kam se chystáš?“ vyzvídala jsem. Šlo o pouhou zvědavost. Schvalovat nebo zamítat jí volno by mě ani ve snu nenapadlo. Pokud k někomu chováte takovou míru důvěry, že ho necháte, aby si z vašeho účtu sám posílal výplatu,

věříte mu i v tom, že si sám dokáže naplánovat dovolenou. A Romana moji důvěru nikdy nezklamala.

„Máme s Míšou výročí,“ usmála se spokojeně.

„Tři roky?“ vydoloval jsem z paměti příslušný údaj.

„Tři roky,“ přisvědčila.

„Velký plány?“

„Večeře, divadlo, drink a šukání,“ přikývla bez mrknutí oka.

Uznale jsem povytáhl obočí. „V tom případě jednou i za mě,“ mrkl jsem na ni a otočil se k e-mailu.

Naklonila se a provokativně mi zašeptala do ucha: „Nakoupila jsem nové hračky. Popsala bych to detailněji, ale měl bys večer problém usnout.“

Uchechtl jsem se a začal se věnovat monitoru.

Den ubíhal sice v tempu, ale příjemně. Před Vojáckovým příchodem jsem stihl vyřešit Masako Design i NEJSTAVBY, na které jsem byl obzvlášť pyšný, protože jsem během dvaceti minut vytvořil Energetickému regulačnímu úřadu přinejmenším tři týdny intenzivní práce,

čímž jsem zvýšil šanci, že je to konečně přestane bavit a řízení proti mému klientovi zastaví.

Tímhle jsem se vlastně od ostatních advokátů lišil. Tam, kde oni nabízeli právní poradenství, právní služby a právní zastoupení, já nabízел řešení právních problémů. Pohyboval jsem se v šedé zóně etiky a legality, ale tam, kde původně zmiňovaná třetí skupina advokátů (těch, co končili v base) už kráčela po tenkém ledě, já elegantně krasobruslil na jeho okraji.

Vytříbená argumentace a znalost judikatury nebyla vždy jedinou nebo nejúčinnější cestou, jak rozpohybovat soukolí justičního systému. Občas bylo potřeba stroj zaseknout, občas promazat, jindy zas vyměnit strojníka. Vůbec nejlepší ale bylo dotáhnout si vlastní mašinu a existenci původního stroje okázale ignorovat tak dlouho, až vám to ostatní sežerou.

Byl jsem zkrátka v řešení právních problémů inovativní, což mi zaručovalo stabilní přísun klientely zejména z řad majitelů místních firem, kteří se nechtěli zdržovat takovými světskými věcmi, jakými jsou placení pokut, uložení zákazu činnosti a výkon trestu odnětí svobody.

Neinformovaný člověk by řekl, že mým vzorem by mohl být Saul Goodman z *Breaking*

Bad. To však nebyla pravda. Spíš bych já mohl být vzorem Saula Goodmana, protože jsem dělal menší špinavosti než on za lepší prachy.

Vojáček přišel pár minut potom, co jsem vyjádření na ERÚ odeslal.

„Už víme, kdo mě bude soudit,“ sdělil mi bez pozdravu, když vpadl do dveří. Vypadal rozrušeně.

„Ahoj, zpomal, posad' se a nejdřív mi řekni, jestli si dáš něco k pití,“ zastavil jsem na můj vkus až příliš rychle se rozjíždějící debatu. Navíc jsem Vojáčkovi účtoval od hodiny, tak jsem ho přece nemohl nechat vychrlit na mě všechno za dvě minuty.

„Promiň, Martine, ahoj. Já jsem z toho celej nějakej... Jo, dám si kafe. S mlíkem, prosim tě.“

O vteřinu později se ve dveřích objevila Romana s kapučínem. Mé klienty měla přečtené stejně dobře jako mě. Vojáček se z toho nervózně ošil.

„Díky, Romčo,“ přikývl jsem, když přede mě postavila skleničku studené perlivé vody. Já i klient jsme jí podali svoje telefony, abychom měli jistotu soukromí, a ona zase odplula. Otočil jsem se zpátky k Vojáčkovi. „Tak povídej.“

„Bude to soudit Číhajský,“ sdělil mi beznadějným hlasem a rozhodil rukama. „Co teď?“

„Hm,“ zamručel jsem a poškrabal se ve strništi na bradě. „Odkud to víš? Vyrozumění ještě nepřišlo, aspoň mně ne.“

„Mám info přímo ze soudu přes... řekněme známou. Je to zaručený. Dneska ráno mu to přiřadili.“

„Hm,“ zopakoval jsem a chvíli žongloval v hlavě s myšlenkami, zatímco jsem prstem poklepával do pravé nohy, přehozené přes levé koleno.

Pak jsem se nadechl a spustil: „Číhajskýho nechceme. Jeho brácha tě jako starosta nesnáší poměrně otevřeně a ani pan soudce nebude ne-strannej. Problém je, že podjatost mu nepro-kážeme. Výhoda naopak je, že ho na soudě nesnášejí naprosto všichni. Takže když proti němu něco podniknu, nenasereme si tím zbytek. Se státním zastupitelstvím to mám domluvený, takže v podstatě stačí nějak se zbavit Číhajskýho a bude to v suchu, protože doslova kdokoliv jinej ze všech soudců, co tam jsou, bude lepší než on, což nám zajistí výhru.“

„No ale jak se ho dá zbavit? Napadá tě něco?“ díval se na mě nervózně, zatímco si do kapučína vmíchal třtinový cukr.

„Napadá mě toho spoustu, ale u všeho hrozí, že to bude mít dopad na moji další kariéru v Plzni, čemuž bych se rád vyhnul.“

„Nechci to levně,“ pokoušel se mě motivovat. „Zdeňku, děláme spolu kolik... dva tři roky? Byl jsem někdy levnej?“ ušklíbl jsem se.

„Víš, jak to myslím. Prostě prachy nejsou problém.“

„To je dobře,“ přikývl jsem, „protože budu trochu riskovat a budu potřebovat zaplatit externistu, což obojí nějaký ten peníz spolkně,“ potvrdil jsem jeho odhad a napil se vody. Byla tak studená, že mi bolest hlavy znovu vystřelila do čela.

„Tady máš zálohu,“ vytáhl z kapsy obálku a položil ji na stůl. Vojáček byl stará devadesátková škola, co platila zásadně cash. „Máš tam dvě stě talířů. Kdyby to došlo, stačí říct, bouchneme prasátko. Hlavně to nějak zaříd'. Nechci jít sedět. Musim letět na kontrolní den, než tam ty jelita něco dojebou. Měj se!“ otočil do sebe doposud téměř netknutou kávu celou najednou, hekticky mi potřásl rukou a zmizel ve dveřích.

Došel jsem na recepci, kde Romana už otvírala trezor. „Sto tisíc?“ odhrnula si záplavu hnědých kudrnatých vlasů z čela a vytáhla sešítek, kam zaznamenávala hotovostní příjmy.

„Dvě stě,“ upřesnil jsem a obálku jí podal. Zatímco peníze zapisovala a sklízela do sejfů, dělal jsem si u recepce pár rychlých poznámek pro Karlose.

Proto si ani jeden z nás nevšiml nově příchozího, dokud se mi za zády neozval hrubý hlas s ukrajinským, nebo spíš rumunským přízvukem. „Martin Rieger?“

Otočil jsem se a prohlédl si Grivnovu dvoumetrovou gorilu v bílém nátělníku se zlatým řetězem kolem potetované pracky.

Romana se ke mně naklonila a špitla: „Už je asi pozdě zhasnout a dělat, že nejsme doma, co?“

„Poslal mě... vy vite kdo,“ sdělil mi opičák, když ztěžka dosedl do křesílka, které pod ním zavrzalo.

„Voldemort?“ zdvihl jsem obočí a cvakl vypínačem na rušičce audiozáznamu vedle svého křesla. Nechtěl jsem, aby si mě to jelito třeba zkusilo nahrávat. Pokud ano, jediné co uslyší, bude pískání. Byla to moc užitečná mašinka, kterou mi sehnal Karlos jakožto můj specialista na sledování, odposlechy a všeobecně špinavou operativní práci.

„Nie. Pán Grivna,“ prošvihl opičák moji hvězdnou popkulturní narážku. Možná v Rumunsku nemají *Harryho Pottera a vězně z Azkabanu*, ale místní derivát: *Henric Olar a vězeň*

v podmínce. Nezvaný návštěvník se zamračil.
„On chce vědět, jak vy vymyslel to?“

„Co, jak jsem vymyslel?“ nechytal jsem se.

„Jak vy vymyslel, že udělá se to na policájttech.“

Kurva, to byl troglodyt. „Já na policájttech... Chci říct na policájttech nic vymýšlet nebudu. Vysvětlil jsem to panu Grivnovi jasně. Tenhle problém je jeho a já s tím nechci nic mít.“

„Ale on nevnímá to tak. On vnímá jako i *vuáš* problém.“

Povzdechl jsem si. „Heleďte se, pane...“

„Ruslan,“ prozradil mi svoji identitu opičák a obočí se mu nad nosem spojilo soustředěním.

„... Ruslane. Váš šéf za mnou přišel s problémem. On to vlastně ani nebyl problém, jen byl hamižný. Já mu řekl, že mu neumím pomoci. On na tom trval. Já mu tedy nabídl řešení, o kterém jsem mu jasně řekl, že má tak třicet procent naděje na úspěch. Varoval jsem ho, co má udělat s účetnictvím, pokud bude tušit průšvih. On se na to vykašlal a teď mu hoří za prdelí průser, kterej je ale jen a jen jeho.“

„A-cha,“ zachrčel Ruslan, protáhl si ruce a naklonil se blíž ke mně. „Ale on mohl by to snadno byt i *vuáš* problém.“

„Prosím?“ zamračil jsem se.

„No, jak se říká, *když si držíví nenakrádeš, zmrzneš*. Bylo by mrzuté, kdyby pán Grivna musel policájtum povyprávět o tom, jak vy pomohl mu.“

„Ruslane, opravdu seš tak blbej, abys mi vyhrožoval?“ Moje tichá věta udeřila místností silou hromu.

Opičák asi čekal jinou reakci, protože jeho obočí už připomínalo dvě dychtivě se líbající housenky. „Pán Grivna vi, jak donutit lidi dělat věci. Má na vuás dukázy.“

V hlavě jsem si projel všechna potenciální rizika. V papíru jsem mu nic nedával, mailem ani mobilem nic nešlo. Všechno bylo elektronicky na jeho vlastní flashku. Metadata jsem vymazal. U něj ve firmě jsem nebyl. Prachy byly cash a načerno. Má na mě leda hovno.

To shrnutí mi přišlo tak přesné, že jsem ho zopakoval nahlas. „Má na mě leda hovno, Ruslane. Naopak bych poukázal, že je v zájmu pana Grivny, abych se já osobně neobjevil ani v blízkosti policejní stanice. Když jsem pro něj ty daňové optimalizace připravoval, měl jsem k dispozici jeho účetnictví. A pokud bych někde musel mluvit, bůhví kolik bych toho nakecal. Kapiš?“

Ruslan se postavil. Byl to úctyhodný pohled. Vypadal trochu jako medvěd (a uměl mluvit zhruba stejně dobře).

„V tom případě pán Grivna chtěl, abych já vám něco přezdal.“ A vyndal z kapsy boxera.

„Romčo, zdrhej!“ zařval jsem, čapnul do ruky lahev rumu Deamon's Share, která stála na stolku vedle mě, a mrskl tou tekutou laskomnou po opičákovi. Nezkoumal jsem, kolik času mi to koupilo, a snažil se co nejrychleji dostat ke dveřím.

Ruku, která rychlostí a hybností japonského šinkanzeny proletěla za mou hlavou, jsem samozřejmě neviděl. Vzduch, který mi rozčísl vlasy, jsem ale cítil.

Pořád jsem nechtěl uvěřit tomu, že by tohle Grivna zkusil. Tak zoufalý být nemohl. Musela to být otázka ega. Prostě nevydýchal, že mu někdo řekl ne.

Vpadl jsem do recepce, kterou hlavním vchodem právě opouštěla Romana. Byla ze dveří rychleji než soudce v pátek po obědě. Pokusil jsem se hrábnout v běhu po telefonu, který stále ležel v ošatce na recepci, ale trochu mě to zdrželo, což se vzápětí projevilo výbuchem destruktivní bolesti v rameni. Ruslan mi ji nakouřil jako ředitel uhelných závodů.

Rána mě srazila na podlahu a opičák se nade mnou rozkročil. „Ty posráls to,“ oznámil mi zadýchaně. Bodejť by ne, běžel celých pět metrů.

„Mám stejnej pocit ohledně tebe,“ přikývl jsem.

„I já,“ ozvalo se ode dveří. Stál tam Karlos a mířil na Ruslana pistolí. „Pusť toho boxera, nebo ho upustím za tebe,“ zavrčel. Nemusel dělat žádné efektní ptákovinky, jako je natažení zbraně nebo uvolnění pojistky. Náboj totiž nosil v komoře a pojistku neměl. A nějak na něm bylo obojí vidět. „Dobrý, Martas?“

„Dobrý,“ zabručel jsem a vstal.

„Řeknu Romaně, ať zavolá benga,“ nabídl mi, ale já zavrtěl hlavou a promasíroval si zrasené rameno.

„Ne. Ať ten čurák táhne do prdele sám.“

„Slyšels pana domácího,“ pokynul Karlos opičákovi kvérem. „Až po tobě.“

Sedl jsem si do křesla a zatímco můj ozbrojený externista vyprovázel nezvaného hosta, promnul jsem si unaveně kořen nosu. Ach jo.

Jsou jen tři skupiny advokátů. A já se začínám nebezpečně přibližovat té třetí.

„Všechno jasný,“ přikývl Karlos sedící v křesílku a udělal si poznámku do diáře. „A teda nesereš se s tím,“ zakřenil se, zaklapl blok a poklepal si s ním o stehno.

„Prosím tě, ten diář... Buď opatrněj s tím, co všechno si píšeš, ano?“ upozornil jsem ho taktně.

„Myslíš, že jsem včerejší?“ přimhouřil oči. „Píšu si všechno. Jde ale o to, JAK to píšu.“

Včerejší skutečně nebyl. Karel Němec, jak se Karlos skutečně jmenoval, byl dříve policistou z mravnostní kriminálky. Platili mu ale nemravně málo, tak se jim na to vykašlal a založil si detektivní kancelář. Poznali jsme se ještě za jeho služební kariéry, a když odešel, navázali jsme úzkou spoluprací.

„Vojáčka si vyřeším sám, jen ti pak dodám podklady, no problemo,“ řekl a nervózně se otočil k oknu, „ale seš si jistej, že tu nemám zůstat kvůli tomu šaškovi v nátělníku? Pořád si myslím, že jsme měli zavolat četníky.“

„Není třeba,“ zavrtěl jsem hlavou, „Romana je pryč a s Tomášem si poradíme. Dost pochybuju, že na nás čeká někde venku. A benga by se ptali, co tu dělal.“

„No a co tu dělal?“

„Pičovinu,“ vyhnul jsem se odpovědi. „Kdybych tě v týhle věci ještě nějak potřeboval, ozvu se, neboj,“ ujistil jsem ho.

„Měl by sis pořídit železo,“ zabručel a podvědomě sjel rukou někam k boku, kde jsem tušil zbraň.

„Tohle mi stačí,“ ušklíbl jsem se a ukázal mu pepřák, který jsem s ohledem na vývoj dne raději přesunul ze šuplíku do kapsy.

„To je k ničemu a víme to oba. No nic, podle mě jsme na všem domluvení. Já teda valím a ještě se venku porozhlídnu, jestli je čistej vzduch,“ zvedl se k odchodu a podal mi ruku.

„Dík,“ kývl jsem spokojeně. Opravdu jsem byl přesvědčený, že na nás Ruslan nikde venku nečeká, protože by to nedávalo smysl. Přesto se mi bude odcházet o něco lépe s vědomím, že to tam Karlos prohlédl.

Když se za ním zavřely dveře, přešel jsem do vedlejší kanceláře. „Co to dopoledne?“ zeptal jsem se Tomáše Hladílka, mého jediného koncipienta. Když jsem ho viděl nadechovat se k obsáhlé odpovědi, utnul jsem ho hned v zárodku. „Včera jsi kalil, že jo?“

„Ehm... jo,“ přiznal. „Sorry. Ségra porodila. Vzbudil jsem se u šváry na podlaze.“

„Chápu,“ pokýval jsem uznale hlavou, „tak si ale nechávej v kanclu nějakou čistou košili navíc, protože tahle na tý podlaze spala s tebou,“ ukázal jsem na špinavý flek na jeho zádech.

„Do prdele,“ začal si oprašovat nečistotu, o jejíž existenci doposud neměl tušení.

„A vůbec, nemáš se učit na advokátní zkoušky?“

„To sice mám, ale taky bych na ně měl mít měsíc studijní volno, šéfe,“ vyčetl mi na oko.

„Považuj to za součást přípravy na budoucí praxi,“ mrkl jsem na něj, „alespoň se naučíš, že klient měsíc nikdy nepočká. Každopádně jako trest za to, že neumíš chlastat, zavoláš nějakýmu doktoru... hm... Hřebíčkovi,“ našel jsem jméno na papíru s poznámkou od Romany, který jsem mu vzápětí plácl na stůl.

„Mám tě objednat na vyšetření tý migrény?“ nadhodil s nadějí.

„Ne, tohle je jinej doktor. Je to advokát,“ odmítl jsem jeho návrh, ačkoli mi hlava už zase doslova pulzovala bolestí, „a prej dost protivnej advokát. Nevím, co chce, ale chce to řešit jen a jen se mnou, tak to s ním nějak skoulej.“

„Já? Vždyť jsi právě řekl, že to chce řešit jen s tebou a že je protivnej!“ zděsil se Tom.

„Jo. Taky jsem řekl, že je to trest,“ houkl jsem ještě přes záda, když jsem ze dveří odcházel vstříc rozpálené večerní Plzni. „Dobrou!“

„Zahajuji tímto hlavní líčení ve věci obžalovaného Zdeňka Vojáčka, narozeného dne šestnáctého jedenáctý devatenáct set sedmdesát dva, bytem Na Vyhlídce sedmdesát osm, Plzeň, a to ve věci podezření ze zločinu Poškození finančních zájmů Evropské unie ve smyslu ustanovení paragrafu dvě stě šedesát, odstavec jedna, odstavec čtyři a odstavec pět trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem Zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě ve smyslu ustanovení paragrafu dvě stě padesát šest, odstavec jedna a odstavec dva trestního zákoníku. Přítomni... obžalovaný, osobně, totožnost dle předloženého občanského průkazu číslo...“

„Hlavně v klidu,“ sykl jsem na Vojáčka a pokusil jsem se na něj sebevědomě usmát. Moc mi to nešlo. Od rána bylo dusno, což moje hlava příliš neoceníla, a další prášek už jsem si brát nechtěl – ostatně už jsem v sobě měl čtyři.

„... obhájce obžalovaného Mgr. Martin Rieger, evidenční číslo ČAK...,“ mžoural soudce na

moji průkazku, „osobně, soudu znám. Za státní zastupitelství Mgr. Monika...”

„Já se snažím být v klidu, ale co když to nevyjde?“ sykl Vojáček.

„... soudu známa. Zasedající senát ve složení JUDr. Stanislav Číhajský, předseda senátu, Mgr. Robert...”

„Tak něco vymyslím, neboj. Vždycky něco vymyslím. Proto mi přece platíš, ne?”

„Závadská, přísedící. Veřejnost přítomna není.“

„Jo, to jo,“ přikývl Vojáček a vypadal, že tohle ho trochu přesvědčilo. Přece není blbec, aby za něco platil zbytečně.

„Hlavní líčení zahájeno v jedenáct hodin šest minut. Účastníci berou na vědomí, že z jednání bude pořizován zvukový záznam. Tak,“ ukončil soudce monolog a odložil na stůl spis, „paní doktorko, asi můžeme rovnou přistoupit k přednesu obžaloby,“ pokynul doprava státní zástupkyni, která přikývla, postavila se a odkašlala si.

„Pane předsedo?“ promluvil jsem a postavil se.

Číhajský zmateně zamžoural na druhou stranu místnosti, odkud dalších deset minut nečekal jediný zvuk. „Pane magistře?”

„Omlouvám se, pane předsedo, ale podle mě je na místě zareagovat dříve, než paní doktorka